

Eist, kes ollid jures, olli peált náhha, et keit
ollid neist ligutud, otsego minna. Sureste
rõmuštud ja Jumimala aitawa kåe peále
julged, heitsime nüúd iggaúks omma wodi
maggama. Agga hommiko warra, kui ülles-
tousime, wata, siis tullid kaks wankret,
wilja fottit peál, meie toa ukse ette. Mo
issä wanna tuttarw, seitse pennikoorma
maad meilt árra, se satiš issale ramatofirja,
mis alles minno kå, ja mis ma omma ello
aeges tahhan hoida; ja temma firjotas se
ramato sees nenda:

„Armas sõbber, olled minnewal aastal,
kui rahhe mo wilja rikkus, semet ja leiba
mulle laenanud. Sadan sedda nüúd tå-
noga so kåtte, ja suggu weel peále, laeno,
kassuks. Küllab sedda sekord sulle tarvis;
fest ollen fuulnud, et teie mail wilja saak
wágga kåsin. Ei te minna sulle sellega ei
paigast ennam head, kui sinna mulle olled
teinud. Árra siis wöitta mind mitte tå-

nada, waid tånnia Jummasat, et Temma,
armas, mulle sekord sedda jaggo on annud,
et ma ka sinnule, mo armsa sõbrale, fest
suggo woistin jággada,” n. t. s.

„Wata nüúd, emmake! — útles iissa
sure rðmoga. Eks meie Jässand olle tånnia-
pååw weel sesamma, kes Ta wannast
on olnud? — Ka meie piškole on Temma
jåtko annud ja sureks sedda teinud.” Ja
rðmo nuttes kostis emma: „Ennå, nüúd
nåän tdesete ja täiesete, et meie Jummal
aitab, ja et Ta feddagit ei unnušta, kelle
lotus Temma on! —

4

Suur küssminne.

Juhhe ausa, wagga Kingseppa ißsanda jures,
Lehwen nimmi, olli úks pois dppimas,
kellega temma eßsiootsa wágga rahhus olli;